

«هشت سال و این روزها» به سومین قطعه رسید

بنیاد رودکی در ادامه پروژه «هشت سال و این روزها» و در راستای پاسداشت میراث موسیقی مقاومت، قطعه «ای ایران» را با صدای رشید وطن دوست، به صورت رایگان در اختیار عموم علاقه‌مندان قرار داد.

این اثر را هادی منتظری بر روی شعری از محمود شاهرخی آهنگسازی و علی درخشان تنظیم‌کنندگی آن برای ارکستر را برعهده داشته است. «ای ایران» سال ۱۳۶۸ توسط ارکستر سمفونیک تهران اجرا شده است.

پروژه «هشت سال و این روزها» به همت بنیاد رودکی شکل گرفته تا میراث موسیقی دوران دفاع مقدس را با بازتابی صادقانه از همدلی هنرمندان با رزمندگان و مدافعان میهن در طول این سال‌ها و ایام زنده نگه دارد.

ایرنا

«جایی که حروف رویا می‌شوند» تماشایی شد

نمایشگاه انفرادی «جایی که حروف رویا می‌شوند» با آثار سمیه غلامی، از ۱۰ مرداد در باگالری گشایش می‌یابد. غلامی، هنرمند شیرازی، با پیش‌زمینه‌ای در ریاضی و تحصیل در پرتغال، این مجموعه را با الهام از حروف فارسی و تجربه زیست فرهنگی‌اش خلق کرده است.

در بیانیه نمایشگاه آمده است: «این مجموعه برای خواندن یا رمزگشایی نیست، بلکه تلاشی است برای تجربه خوشنویسی به‌عنوان فرم، حرکت و بافت؛ زبانی بصری که از ریشه‌های خود فراتر می‌رود و در عین حال به آن ادای احترام می‌کند.»

علاقه‌مندان می‌توانند تا ۲۴ مرداد، هر روز از ساعت ۱۶ تا ۲۰ و جمعه‌ها از ۱۷ تا ۲۱ از این نمایشگاه دیدن کنند.

مه‌ر

گفت‌وگو با امین بهروزی نویسنده و کارگردان تئاتر:

تئاتر خصوصی در ایران عقلانی نیست

امین بهروزی نویسنده و کارگردان نمایش «روزهای بی باران» که این شب‌ها در تماشاخانه هما اجرا می‌شود، درباره محتوای اثر گفت: داستان نمایش از ترکیب چند قصه شکل گرفته، اما درون مایه آن حول مفاهیمی چون عشق، جای خالی آدم‌ها و امنیت عاطفی می‌گردد. در واقع، نمایش می‌خواهد تأکید کند که «آدم» از هر چیز مهم‌تر است و امنیت عاطفی یکی از بنیادی‌ترین نیازهای انسانی است که در همه شرایط به آن احتیاج داریم.

او درباره خط روایی اثر توضیح داد: روایت اصلی حول زندگی یک زن و شوهر، یک دوست صمیمی و خواهر آن دوست شکل گرفته که درگیر چالش‌هایی خانوادگی‌اند و ناچارند تصمیمی جدی بگیرند. با نوعی قصه عاشقانه مواجه‌ایم که در دل آن، روابط عاطفی، تعارض‌های درونی و انتخاب‌های انسانی مطرح می‌شود. بهروزی درباره دلایل بازتولید این نمایش گفت: انگیزه من برای اجرای دوباره، از یک‌سوی به توصیه یکی دو نفر از اعضای گروه بازمی‌گردد و از سوی دیگر، به این حس که نمایش ظرفیت ادامه دارد و می‌تواند با مخاطب امروز ارتباط برقرار کند. تصور من این است که اگر گروه آمادگی دارد، چه دلیلی دارد اجرا فقط محدود به ۳۰ یا ۴۰ شب باشد؟

او افزود: پیش تولید را از زمستان سال گذشته شروع کردیم و بعد از تعطیلات نوروز وارد تمرین شدیم. «روزهای بی باران» از لحاظ زیبایی‌شناسی ویژگی‌های خاصی دارد. حتی اگر مخاطب از نظر فرمی با اجرا همراه نباشد، بعید می‌دانم بتواند خودش را در یکی از کاراکترها پیدا نکند.

بهروزی استقبال از نمایش را رضایت‌بخش دانست و گفت: در این شرایط اقتصادی، با مشکلاتی مثل قطعی آب و برق، اینکه کسی تماشای تئاتر را انتخاب می‌کند تصمیمی ارزشمند است و باید قدرش را دانست. استقبال لزوماً به کیفیت اثر ربط ندارد، اما

حمایت مخاطب قابل احترام است. او درباره مضامین عاطفی در نمایش گفت: همه ما نیازمند ارتباط عاطفی هستیم، همان‌طور که در حرفه‌مان تصمیم می‌گیریم، در روابط عاطفی هم باید انتخاب کنیم. یکی از پرسش‌های متن این است که «من» چقدر متأثر از احساسات تجربه‌شده و روابط از دست‌رفته است؟ آدم‌هایی که در زندگی از دست داده‌ایم، چقدر ما را ساخته‌اند؟

وی ادامه داد: بخش بزرگی از هستی ما حاصل همین نسبت‌ها و روابط با دیگران است. تلاش کردم این مفاهیم را در فرم نمایش نیز بازتاب دهم. در این اثر، فقط انسان‌ها دیده می‌شوند، دکور ما رئالیستی نیست چون نوع ارتباطی که نمایش درباره‌اش حرف می‌زند، الزاماً فیزیکی نیست. حتی نورپردازی هم تنها در حدی است که چهره انسان‌ها دیده شود و تمرکز روی آدم‌ها باقی بماند. بهروزی درباره چالش‌های اقتصادی گفت: در بخشی از نمایش با قیمت‌ها شوخی می‌شود؛ در اجرای اول این ارقام پنج و هفت میلیون بود، حالا پنجاه و هفتاد شده‌اند. این شوخی‌ها بازتابی از تورم است. اما حقیقت این است که تئاتر مستقل در ایران به لحاظ اقتصادی عقلانی نیست. تئاتری که متکی به زرق و برق نیست، حتی در دنیا هم صرفاً با فروش بلیت نمی‌تواند بقا داشته باشد و معمولاً با حمایت دولتی ادامه می‌یابد.

او افزود: قیمت بلیت را نمی‌توان بالا برد چون از توان مخاطب خارج می‌شود. تغییر بازیگر و تعویق اجرا هزینه‌ها را بالا برده است. در چنین فضایی، بسیاری ترجیح می‌دهند در پروژه‌هایی شرکت کنند که بازده مالی بهتری دارد؛ این حق طبیعی هر هنرمندی است.

در پایان، بهروزی با انتقاد از روند انتخاب آثار برای سالن‌های دولتی گفت: من برای اثر بعدی‌ام تقاضای اجرا در سالن چهارسو

و ایرانشهر داده‌ام. اما متأسفانه نوبت اجرا بیشتر به کسانی می‌رسد که سابقه حرفه‌ای کمی دارند. من از سال ۱۴۰۰ تاکنون اجرای دولتی نداشته‌ام، انتظار دارم دست‌کم هر چند سال یک‌بار امکان اجرای اثری را در سالن معتبر دولتی داشته باشم. امیدوارم مدیریت جدید این سالن‌ها، اعتبار و عدالت را به روند انتخاب آثار بازگرداند.

مه‌ر

شام ایرانی

به روایت سیدالطییب

